Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 291

percepte dulcedinis multo mag' inuitat ⁊ allicit? Si q̃s enĩ feriato aĩo furtim ⁊ q̈/si in raptu p̃libare potuit libere meditatõnis festina gaudia: nescio si q̇d vnq̃ꝫ libẽ/tius agat q̃ꝫ vt huic totum ⁊ ex integro se studia tradat ⁊ expediat. Deniqꝫ trahebãt spõsam p̃ma pulcre ꝯtemplatõis blandimenta/ ⁊ ad quietis ꝓuocabãt cubiculuꝫ quo dilectũ introducturã se leta gratulat᷑ Nõ dimittã illũ donec introducam illuꝫ An nõ tibi videt᷑ quasi dicere his ṽbis illud de psalmo. Si dedero somnũ oculis meis ⁊ palpebris meis dormitatõem: donec inueniã locũ dño. Omĩa dimitto ne dimittã illũ. Omĩa enĩ detrimentuꝫ facio vt christũ lucrifaciã/ ꝓpter supeminẽtem leticie p̃sentie ei'. Si dormierint duo: fouebunt᷑ mutuo/ vnus quõ calefiet? Ecclesiastes h̃ dicit. Bonũ est foueri ⁊ inflãmari in amplexu verbi. Ignitũ enĩ eloquiuꝫ dñi vehemẽter/ ⁊ spũalib' estuat desiderijs ideo nõ dabo somnũ oculis meis/ ⁊ palpebris meis dormitationẽ/ donec introducã illũ in cubiculũ matris mee. Tũc q̇ escam ⁊ suauis erit somn' me'. Quasi dormiuit Johãnes recumbẽs in pectore Jesu/ vbi recõditi sunt omẽs thesauri sapiẽ ⁊ sciẽtie dei. Ibi vere quietis loc'/ intelligẽtie serenũ/ sanctuariũ pietatis/ delectationis cubiculũ. Hic dormi vt videas quod ip̃e vidit: ṽbũ in p̃ncipio: verbũ apud deum: ⁊ verbũ dñi: ⁊ intelligas in christo cũ patre existẽdi coeternitatẽ/ ꝑsonalẽ diuersitatẽ/ ⁊ vnitatẽ substantialẽ. Quid tibi videtur sublimi' h̃ somno? Huc se non possunt humani iactari intuit'/ irrũpere ratõ Deniqꝫ ñ videbit hec homo ⁊ viuet. Bonum est g̊ te obdormire ⁊ humanorũ sensuum ⁊ affectuũ obliuione sopiri/ vt hui' modi somnia somniare possis. Hoc apostoloꝝ cubiculũ est q̇ nos genuerũt ĩ xp̃o Quasi mater est Paul' quom dicit. Filioli mei q̃s iteꝝ parturio/ donec formetur christ' in vobis. Matreꝫ habes: vis hr̃e cubiculũ? Nostra (inq̇t) ꝯuersatio in celis est. Vis somnũ. Mẽte (inq̇t) excedimus deo. Huc g̊ trãsi cũ dilecto/ hic mane: hec meditare: in his esto: aut si ista ꝑtingere ñ potes/ temperati' age: si nõ potes recumbere in pectore Jesu/ vbi indefesse puteus sapientie: req̇esce inter scapulas/ vbi patientie eius exempla ⁊ mysteria ꝯtempleris Inter humeros ei'/ q̃ p̃ncipatus factus est super humerum ei'. Et Beniamin dictũ est. q̇ amãtissim' dñi inter humeros requiescet. Req̇euit quidẽ ⁊ obdormiuit Jesus in cruce: ⁊ tu cũ ip̃o in passiõis ei' fide ⁊ memoria dormias/ vel potius inter istas sortes discurre inter pect' ⁊ humeros inter fidei mysteria ⁊ manifestatiõem veritatis. In altero fac tibi domũ: in altero cubiculũ. Amantissim' dñi Beniamin q̃si ĩ thalamo morabit᷑ tota die: ⁊ inter humeros requiescet. Vides quõ ĩter humeros thalam' collocat᷑. Quid g̊ erit in pectore? Vtrobiqꝫ plane ꝯtemplatõnis pulcre locus/ ⁊ int᷑ humeros ⁊ ĩter vbera. Sꝫ vberior gr̃a in pectore/ vbi amoris loc'/ cogitationũ sedes/ amplex' occasio/ ⁊ cernẽdi copia vult'. Bñ g̊ in pectore Jesu thalamus: ĩmo ⁊ thesaur'. Ibi eĩ ⁊ delicie spõsi: ⁊ diuitie ṽbi. Quia in illo abscõditi sũt omẽs thesauri sapiẽ ⁊ sciẽtie dei. In hos ingredere thesauros/ abscõde te in abscondito faciei ei' a ꝯturbatiõe hominũ: ⁊ nemo te exuscitet: neqꝫ euigilare faciat donec ipsa velis Deniqꝫ ⁊ h̃ habet ea que subseq̇tur adiuratio spõsi xp̃i Jesu. Qui viuit et regnat in secula seculoꝝ Amen.

Sermo .xiiij.

(a) Adhuc capitu/li hui' nos discussio tenet. Tenui nec dimittã illũ. Ita ne adhibẽda est diligẽtia ⁊ studiũ/ vt dilect' tu' apprehẽsus retineat᷑. Si spõsus ẽ/ ⁊ amãti respõdet ex equo: quõ nõ vltro adheret tibi/ ⁊ astringit᷑ gratis. Deniqꝫ hoc habet impatiẽs zel' amantiũ: vt etiã expulsus ĩportune se ingerat ⁊ pudorẽ dediscat emulatio dura. Nũc aũt dicis. Nõ dimittam illũ: quasi declinare volentẽ si nõ instanti' retineat᷑. Quõ si amat: aut declinare volet aut auelli se sinet? An forte suspitõib' amatorijs mouer'/ ⁊ supuacuo quodam metu amittẽdi: ꝑ multo affectu retinẽdi? Nõ est tamẽ supuacu' timor: vbi exit' in ancipiti pendet. Nõ est supuacuus inter ꝑicula metus. Sꝫ domestica tibi magis metuẽda est leuitas. Nã deus ille/ ⁊ nõ mutatur Innata tibi leuitas vicia ẽ lapsui ⁊ instabili q̇dã vage mẽtis motu facillime arriperis si nõ firme adheseris. Sed nos iaꝫ ad primitiuã verba hec referam' eccl'iam

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT

http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0291

Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt